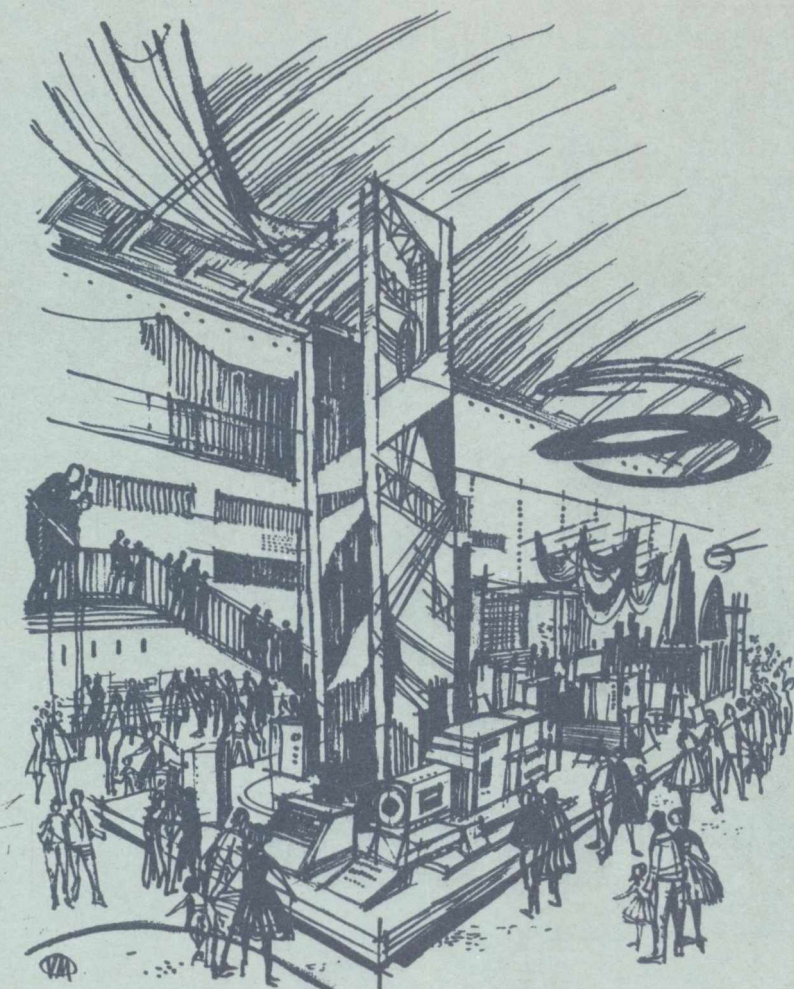

de Zamiată au / p60.

DEZARMARE... PE DOS, CU LUCRĂTURI PE FAȚĂ!

u r z i c a

ANUL XII NR. 13 • 15 IULIE 1960 • 16 PAGINI • 150 LEI

ÎN TRE VIZITATORI

— Din Expoziția sovietică am reținut trei exponate: pacea, progresul, bunăstarea.

Grădinile sînt apanajul verii
Și-al serii
cînd urbanii se strecoară
Pe-alee sau prin parcuri parfumate
Sau poate
cătore teatrele de vară.
Acum un an intrasem într-o doară
Spre seară
într-o astfel de grădină.
Nu știu cum am ales din toată droaia
Chiar pe-ai-a?
Numai eu am fost de vînd.
Jucam actorii-o dramă oarecare
Din care
eu am prins pe jumătate.
Erau pe scenă patru microfoane
Cu toane,
două se aflau stricate.
Spunea actorul junei c-o iubește
(Mutește)
Ea spunea că „Numai vineri“
Apoi tăcea gesticulînd, la care
El, tare:
— „Nu uita că sîntem tineri!“
Ea, tandră — „Biz-biz, biz că fug cu tine“.
El: — „Bine“.
Ea: — „Biz“ (plînge) El:
— „Biz“ (pleacă)
O ușă prinde-n fund să se deschidă.
Solidă,
se ivește o dădacă.
Apoi apare mama ei cu care
Se pare
că: „biz, biz, biz“ nu-i de-o părere,
Iar mama „biz, biz, biz“ nu o prea iartă
Se ceartă
Și plîngînd: — „La revedere!“;
Cum s-a sfîrșit? Cum toate se termină:
Cortină!...
Am aflat pe urmă ce s-a
vorbit pe scenă-n cea mai mare parte
Din carte
(am citit acasă pîisa).
.....
Aștept să-și înfioaște pelerina
Cortina...
Anul ce se desfășoară
S-aud răspunsurile deslușite,
Rostite
în grădinile de vară.

CONSTANTIN OTTESCU

VISUL UNUI BOB DE PORUMB

Deși sînt mic (abia cît o mărgică
Pierdută-n brazda moale, pe ogor!)
Am și eu visul meu de viitor
Și nu renunț la dînsul nici de frică...

Doresc, precum dorește fiecare,
Să mă realizez cît mai deplin,
De-aceea pledoaria mi-o susțin
...Chiar începînd din strofa următoare:

Nu vreau s-ajung o jertfă prematură
Într-un cazan — și nici pe un grătar
Vîndut la colț de stradă, pe trotuar,
De vreo femeie meșteră de gură!

Nu vreau s-ajung nici...os de ros (e-o vorbă!)
Pentru groșteii nemanierat,
Și nici printre tărițe-amestecat
În oala cu borhotul lui de ciorbă!

Nu vreau s-ajung nici chiar făina care
Pe frații mei i-a ispitit ades,
Și nici strujean zvirlit după cules
Pe vreun acoperiș, la întimplare.

Vă jur că-n toate-aceste situații
(Și-n multe-n care n-am dorit să fiu!)
Am fost de mii de ori de cînd mă știu
Deci nu-i nevoie, cred, de explicații...

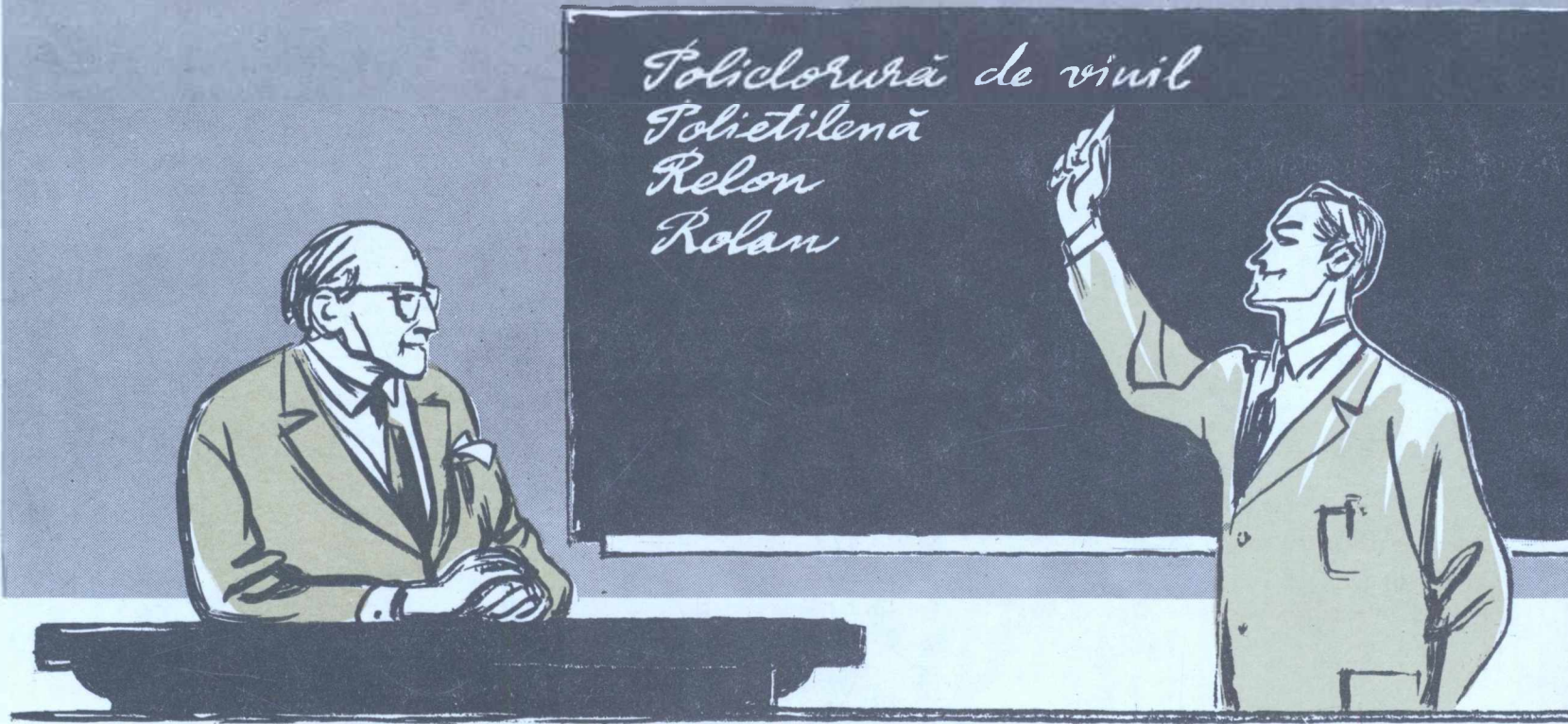
Eu unul vreau să fiu utilizat
Într-o postură nouă pentru mine
În care cred c-o să mă simt mai bine:
Acea de porumb însilozat!

STELIAN FILIP

— Uite la graficul duminică, crezi că poate continua așa? Ce ai de gînd să faci?
— ... O gaură în tavan!

Desen de RIK AUERBACH

- Ce produși chimici cunoști?
- Produși organici, produși anorganici și produși ai Planului de șase ani...

SĂ VĂ FAC BON?

Azi-dimineață am avut o surpriză neplăcută. Intrând în magazinul universal „Gloria” am aruncat o privire pe gazeta de perete a magazinului. Ei bine, la rubrica „Melcul” figura, la loc de frunte, dacă se poate spune așa, prietenul meu Țancă. Auzi, Țancă, el care în ultimii zece ani, de când lucrează în acest magazin, figura totdeauna la rubrica „Șoimul”, el să nu-și realizeze planul de desfacere? Nu-mi venea să cred!

Țancă era un vânzător modern! Politicos, priceput, educat! De câteva zile fusese repartizat la raionul de covoare și perdele. Ori acum, când lumea se mulțumea în case noi, perdelele, covoarele, se vînd ca pîinea caldă. Ce să fie? Și m-am apropiat de raionul lui Țancă, decis să-l scutur bine. Dar nu mi-am pus în aplicare intențiile critice, pentru că în fața lui Țancă se afla o cumpărătoare. Și am ascultat următoarele:

- Vai, ce multe carpete aveți!
- Sîntem bine aprovizionați. Pe care o doriți?
- Aveți prea multe. Nu știu la care să mă decid!
- Luați-o pe asta albastră, cu motive maure. E foarte frumoasă!
- Toate sînt foarte frumoase!
- Luați asta cu romburi. E foarte modernă.
- Da! Toate sînt foarte moderne.
- O luați pe asta? Să vă fac bonul!

- Și aia cu păsărele e frumoasă!
- Da! Primăvăratecă! E cu rîndunele!

- Poate ar fi mai bine să iau o carpetă pentru toate anotimpurile. Dar așa vrea tot cu păsărele.

- Luați-o pe asta cu vrăbiuțe. Vrabia stă la noi în toate anotimpurile.

- Sînteți sigur că e vrabie?

Văd că e o pasăre ce posedă coadă.
- Sigur că e vrabie. Vrabia are o coadă.

- Cred că vă înșelați. Vrabia nu posedă coadă. De altfel este și o istorioară pentru copii cu subiectul acesta: „De ce nu posedă vrabia coadă!”

- Istorioara e cu ursul!

- Ursul posedă coadă! Precis!

Aveți și carpete cu urși?

- Sigur! Vedeți, nici aici pe carpeta aceasta ursul nu e cu coadă.

- După carpetă, nu te poți lua!

Așa nu posedă nici ochi.

- E stilizat desenul! Nu este o pictură, ci e lucrat din lînă, așa că...

- S-o fi stilizat și coada! Dar și ursul și mai ales veverița posedă coadă! Aveți și carpete cu veverițe?

- Da! Iată una cu veverițe mincînd ghindă!

- Superbe cozi! E lucrat exact după natură. Știți, eu am copii și n-aș vrea să capete noțiuni greșite!

- Să vă fac bon?

- Veverița este un animal pe care copiii îl vor vedea și în pădure.

Aș prefera o carpetă cu animale exotice.

- Iată o carpetă cu pinguini.

- Vai, ce drăguță e! Copiilor o să le placă grozav! Oare pinguinul e pasăre sau mamifer?

- Nu știu exact! Se înmulțește prin ouă, mi se pare, dar nu zboară... Să vă fac bon! Da?

- Și găina face ouă și nu zboară!

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

- Să vă fac bon?

- Da! Și gîsca! Să vă fac bon?

- Gîsca face ouă și zboară! Nu prea sus, dar cînd o fugărești tot zboară ea. E pasăre precis, gîsca. Aveți și carpete cu gîște?

- Avem cu lebede. Pofțim asta cu o lebedă albă pe fond negru.

- E superbă!

- Să vă fac bon?

- Păcat că nu aveți una cu motive maure!

- E aici, dedesubt. Să vă fac bon?

- Ce s-o mai tragem de sub toate carpetele? Și asta cu lebedă mă atrage!

- Să vă fac bon?

- Vai, ce multe sînt! Și frumoase! Nu știu la care să mă decid!

- Luați lebedă? E un animal romantic! Să vă fac bon?

- Dar nu zboară? E o pasăre plutitoare!

- Dar cînd moare, cîntă! Să vă fac bon?

- Cîntecul lebedei! Nimeni nu l-a auzit niciodată!

- E o legendă tristă, dar frumoasă. Să vă fac bon?

- Ca „Manon Lescaut”!

- Ca „Cio-cio-san”! Să vă fac bon?

- Nu știu la care să mă decid...

Am plecat încet! Magazinul zumzăia ca un stup de albine.

Peste tot, cumpărătorii și vânzătorii înfăptuiau procesul economic al vânzării și cumpărării. Din ușă am privit din nou spre raionul lui Țancă. I se vedea numai capul de după maldărul de carpete. Pe cinstea mea! Semăna cu un melc care și-a scos cu teamă numai coarnele din cochilie.

Și m-am uitat cu teamă la cumpărătoarea din fața lui, care, ca o Circe a timpurilor noastre, transformă „Șoimul” în „Melc”!

DEZARMAREA?

Criminalii de razoi naziști ocupă locuri importante în guvernul de la Bonn.

DIPLOMATUL OCCIDENTAL: — Și noi sîntem dispuși să reducem forțele armate!

EUGEN TARU

CĂTEAUA DE LA BUCHENWALD

— Poftim, Iiebe Ilse Koch, locul lui Oberländer și l-am rezervat.
I. ROSS

POLITICĂ „REALISTĂ” S.U.A.

— Și totuși noi sîntem cu picioarele pe pămînt...

GION D. MIHAIL

— Pot dormi liniștit: sînt acoperit!

I. DORU

... Și loviturile continuă!

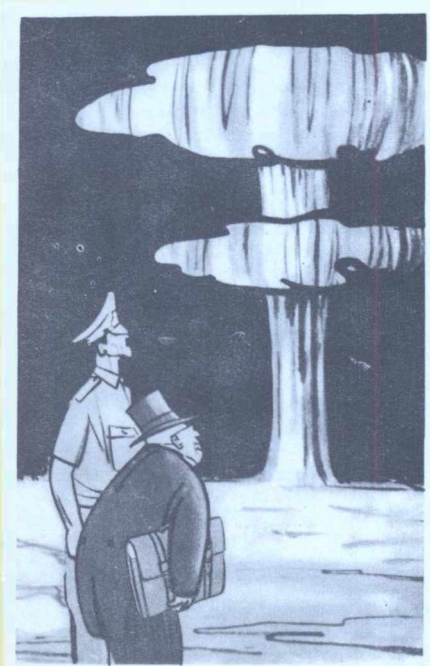
NELL COBAR

Sub pretextul „căutărilor artistice” în Occident s-au inventat mașini de pictat

— Eu cred că lipsește, totuși, undeva o roțiță...

BENEDICT GĂNESCU

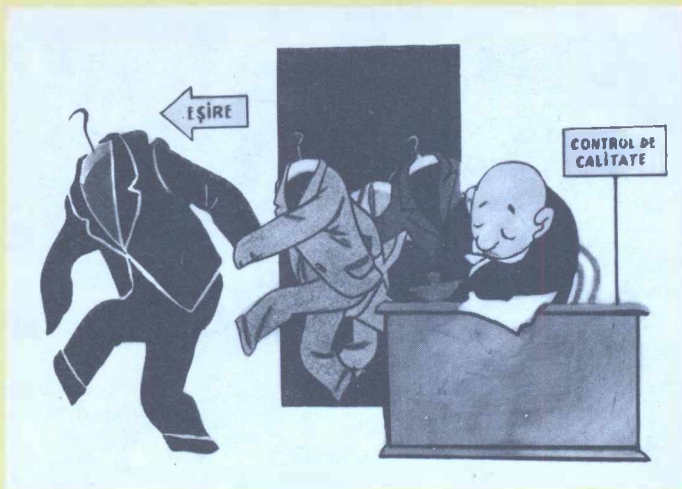

ADVERSARI DEZARMĂRII:—Dezarmarea? Desigur! Uite, chiar acum am distrus o bombă...

A. POCH

Africa — coșmarul colonialismului...
CIK DAMADIAN

— Haideți, acum-a-i momentul..

RIK AUERBACH

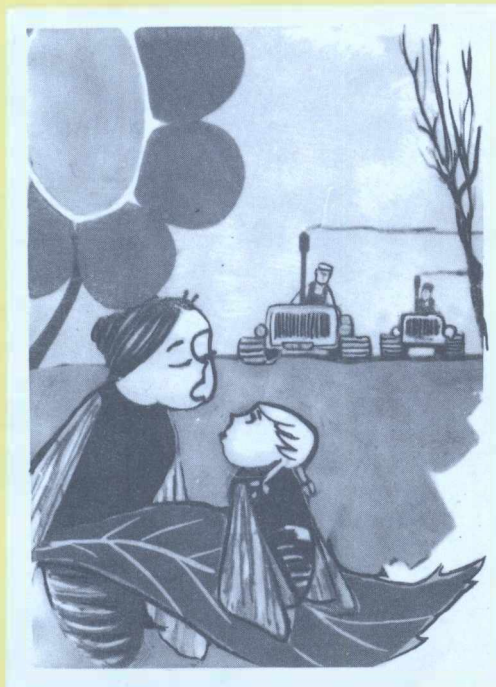
— Vai, d-le procuror, ași uitat boneta și halatul.
Nu puteți intra la proces în civil..

H. LERU

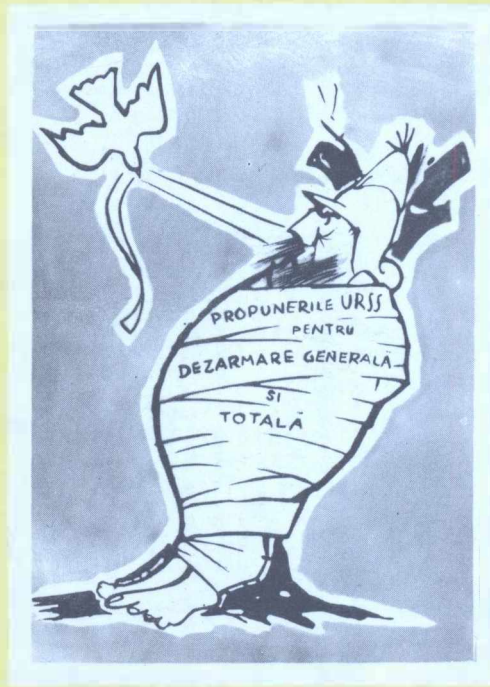
Orbul și Ologul...

VLAD CRIVĂȚ

ALBINA : — Cît despre hărnicie, fiica mea,
să iei exemplul de la tractoriștii ăștia!

N. CLAUDIU

Paralizie progresivă

C. CAZACU

BUCUREȘTI IULIE 1960

15 iunie 1960

Dragi părinți,

Am ajuns cu bine la fabrica unde am venit să fac practică și mă grăbesc să vă anunț că e o fabrică minunată, situată într-o regiune extraordinar de frumoasă. Aici să tot faci practică întrucît e o fabrică mare, iar la un kilometru distanță curge un rîu repede cu apa ca cristalul. În secția în care o să lucrez eu este un inginer care mi-a promis că o să mă ajute și cred că o să mă simt bine deoarece pe fundul rîului este un pietriș mărunț, iar pe maluri un nisip fin ca la Eforie. Programul începe la 7 dimineața și ține pînă la ora 3, iar razele ultraviolete le apuci între 6 și 8, așa că sînt sigur că practica o să-mi prindă bine căci teoria învățată în școală fără practică este ca o fabrică fără rîu, ca un rîu fără plajă, ca o plajă fără nisip. Aici au vrut să-mi dea o salopetă, dar vă rog pe voi să-mi trimiteți salopeta mea de laborator ca să vadă oamenii că sînt pregătît.

Inchei că e seara tîrziu și mîine am treabă deoarece o să fie frumos.

Vă sărut!
Octavian

20 iunie 1960

Dragi părinți,

Am primit scrisoarea voastră și vă rog să nu fiți îngrijorați căci m-am acomodat. Inginerul e un om foarte de treabă, dar nu l-am mai văzut de vreo cinci zile căci el suferă de reumatism și apa-i rece, plus că are treburi acolo în secția unde o să lucrez eu, cu toate că nu i-ar strica niște ultraviolete.

Mă întrebați dacă munca nu e prea grea și trebuie să vă răspund că la început n-a fost ușor căci trebuie să cunoști locurile unde nu sînt pietroaie pe fund, dar acum le-am găsit pe toate și merg la fix. Azi am dat o raită prin fabrică, în secție și ateliere, căci a plouat, dar pe la zece a stat, așa că n-am de ce să mă plîng. Fabrica e automatizată și, fiindcă veni vorba, vă rog să-mi trimiteți motoreta, că sînt niște împrejurimi admirabile, cu toate că inginerul mi-a spus că fac practică prea mult prin împrejurimi și că dacă o să continui așa, cînd o să termin institutul și o să mă duc la o fabrică, o să mă angajeze prin împrejurimi. Dar eu i-am răspuns conform dictonului „studenti, cunoașteți-vă

SCRISORILE UNUI STUDENT PLECAT LA PRACTICĂ

țara!”, fapt pentru care vă rog cînd îmi trimiteți salopeta să băgați într-un buzunar chiloții mei de baie și cascheta, căci am nimerit la practică în plin sezon.

Inchei acum căci e dimineață, am auzit sirena fabricii și am și pierdut din producție un ceas de ultraviolete.

Vă sărut!
Octavian

1 iulie 1960

TELEGRAMĂ:

Rog trimiteți urgent motoreta stop cunoscut aici amic stop Irina blondă stop trimiteți și ataș stop amicul venită aici la părinți concediu stop Pa stop Octavian Stop

15 iulie 1960

Dragi părinți,

Am primit ultima voastră scrisoare, dar așteptam motoreta, nu salopeta pe care v-ați grăbit să mi-o trimiteți și vă mulțumesc pentru chiloții de baie și cascheta.

Mă întrebi, dragă mamă, ce-am învățat de cînd sînt la practică și te asigur că poți fi mîndră de mine, căci am învățat pînă acum pluta, brasse și fluture și sînt în curs să învăț și pe o parte unde ai mai multă viteză. Îmi scrii că sperî că o să iau și eu ceva din experiența muncitorilor și inginerului de aici. Află, dragă mamă, că am luat vreo două kilograme; aveam 72, acum am 74, iar în secția unde o să lucrez eu a mai venit un student la practică, care habar n-are să înoate, că l-am văzut duminică la rîu și el cu inginerul stăteau pe mal ca două babe și nu intrau de loc în apă. Cînd i-am spus, colegul mi-a replicat: „Mai bine ca două babe care nu intră în apă, decît ca o babă care nu intră în secție”, după care m-am dat la fund și am înotat ca un pește sub apă timp de 30 de secunde, nou record comunal. Amicul meu, ăla blondul, care a venit în concediu la părinții ei, mă ignorează, așa că să nu-mi mai trimiteți atașul, căci e o fanfosisă care stă și ea tot timpul în secție că e tot student și ea și cîcă n-are timp de pierdut.

Inchei acum căci sînt obosit întrucît e foarte multă muncă în secția unde o să lucrez eu.

Vă sărut,
Octavian

Desen de V. TIMOC

20 iulie 1960

Dragi părinți,

Am primit scrisoarea voastră și nu înțeleg de ce mi-ați scris ca la gazeta de pe rețe, de parcă ați intrat în colectivul gazetei și vă ocupați cu rubrica de critică și satiră. Nu mă așteptam la asta tocmai de la voi, care-mi sînteți iubiiții mei părinți și încă n-am pomenit un articol ca ăsta semnat „mama și tata” și adăugați „care te iubesc”, aiurea mă iubesc, că nici secretarul U.T.M. nu m-a beștelit în halul ăsta de cînd sînt, dar voi profitați de faptul că sînt fiul vostru și mă aveți acolo cu voi de 22 de ani și-mi scoateți pe nas orice lipsuliță și defectuț, ceea ce nu e just din partea voastră ca părinți care mă iubesc. Mă întrebați cum o să arăt eu în fața colegilor care o să se întoarcă de la practică. Fiți pe pace, aflați că o să arăt bronzat o frumusețe, am făcut niște mușchi de oțel, care o să-mi fie de mare folos în secția unde o să lucrez, așa că vedeți că știu eu ce fac. De mîine însă am terminat cu înotul și plaja, uite vă promit, căci plec într-o excursie pe două zile în munți, care pe aici sînt grozavi că am citit despre ei și uite că eu leg teoria de practică.

Inchei acum căci e tîrziu și munții nu așteaptă.

Vă sărut,
Octavian

30 iulie 1960

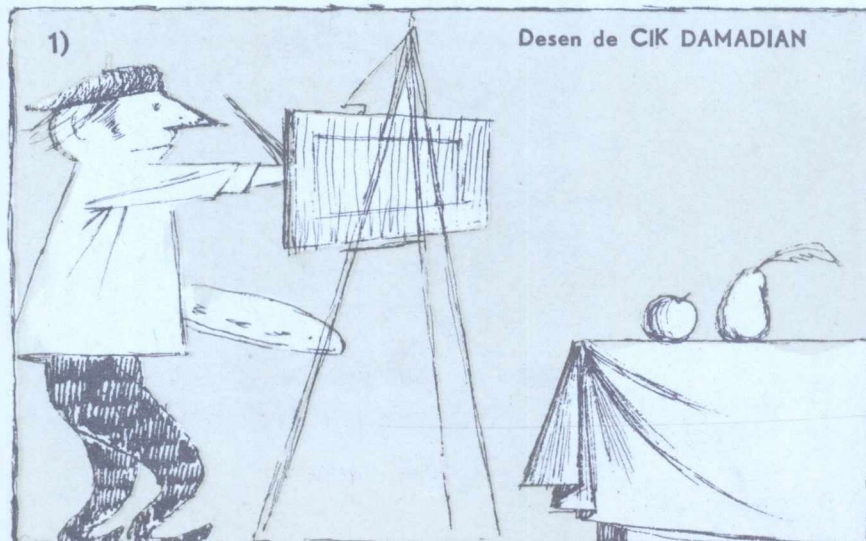
Dragi părinți,

N-am primit scrisorile voastre, căci le-ați adresat direcției și inginerului din secția unde o să lucrez eu, plus că au primit și o adresă de la Institut în legătură cu ce fac eu pe aici, așa că am intrat în sedință fluture și am ieșit pe o parte.

Vă rog nu-mi mai trimiteți motoreta, îmi ajunge salopeta.

Vă sărut,
Octavian

pt. conf. SADI RUDEANU

CONCURSUL NOSTRU

Revista *Urzica* a organizat un larg concurs de caricaturi și idei de caricaturi, care se încheie la 23 August 1960.

Concursul e destinat oamenilor muncii din întreprinderi, din S.M.T., G.A.S. și G.A.C., precum și colectivelor și colaboratorilor gazetelor de perete satirice, membrilor brigăzilor artistice de agitație de pe lângă întreprinderi, ca și membrilor echipelor artistice ale căminelor culturale de la sate.

Caricaturiștii profesioniști nu pot lua parte la concurs.

Pentru cele mai bune materiale se vor acorda următoarele premii:

PENTRU CARICATURI

- 1 premiu I în valoare de..... 1000 lei;
- 2 premii II în valoare fiecare de 500 lei;
- 5 premii III în valoare fiecare de 300 lei..

PENTRU IDEI DE CARICATURI

- 3 premii I în valoare fiecare de 500 lei;
- 5 premii II în valoare fiecare de 300 lei;
- 5 premii III în valoare fiecare de 100 lei.

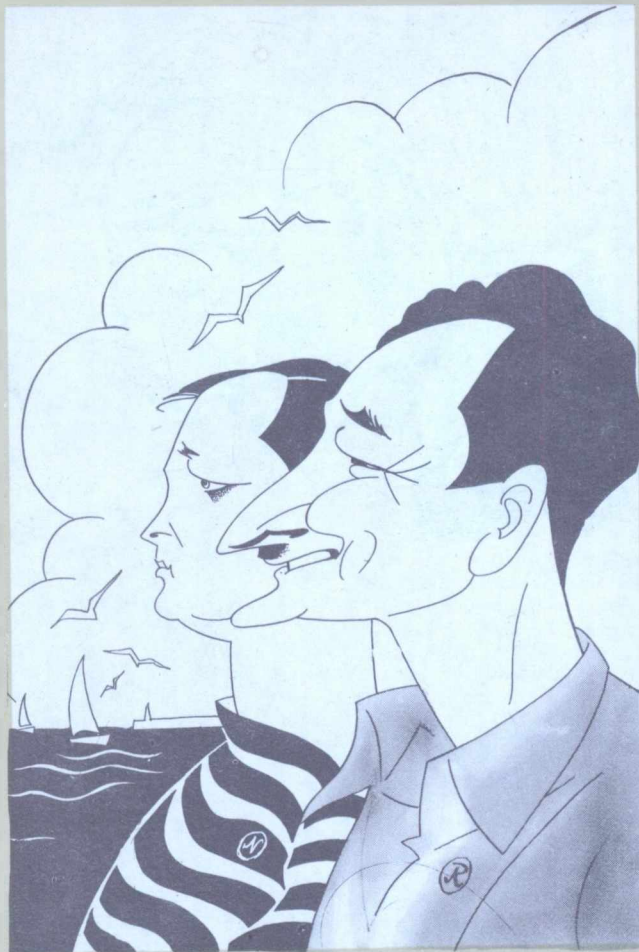
Autorii caricaturilor publicate în revistă vor primi onorarii separate, potrivit tarifului, chiar dacă li s-au atribuit și premii.

Materialele se vor trimite pe adresa redacției, cu mențiunea „Pentru concurs“.

Fiecare participant la concurs ne va comunica exact numele și pronumele, profesia, adresa și locul de muncă.

Alte amănunte găsiți în *Urzica* nr. 11 din 15 iunie și nr. 12 din 1 iulie a.c.

OASPEȚII URZICII

Caricaturiștii cehoslovaci A. RICHTER și M. NOLL

Desen de I. ROSS

Alifie cu...

Geniul rău m-a ispitit să intru în farmacia nr. 3 de pe Bd. N. Bălcescu ca să cer alifie. Și nu m-a ispitit să cer un kilogram-două, ca să-mi ajungă pe toată viața și să le fac celor de la farmacie vânzare bună. Am cerut atîta cît consum eu într-un an sau doi:

- Puțintică alifie de struguri.
- Cîte batoane?
- Unul singur.
- Unul.

În mîna mea, a aterizat din zbor un bon și doi lei rest. Pe bon se putea citi „0,30 lei“, iar pe fața mea se putea citi o mare nedumerire:

— Mai trebuie 70 bani!

A fost ca un fitil care declanșează inevitabila explozie:

- De ce mai trebuie?
- Pentru că alifia nu costă decît 30 bani.

— Și ce-s 30 de bani? Aproape gratis! Vrei să iei alifia gratis?

— N-am zis asta.

— Atunci de ce faci scandal tovarășe?

— Nu fac scandal...

— Faci. După ce ne încureci cu cumpărături de 30 bani ne ții de vorbă pentru 70 bani și asta înseamnă scandal. Nu ne mai ține de vorbă, scandalagiule, și dă-te la o parte ca să putem servi și alți clienți.

Înutil să mă dau la o parte, pentru că în magazin singurul client eram eu. Și încă un client încăpăținat, care cere restul. „N-am mărunțis!“

Geniul rău nu m-a părăsit nici în acea clipă. Dintr-o privire indiscretă zăresc sertarul plin de mărunțis. În clipa următoare, sertarul se închidea cu zgomot, iar clientul încăpăținat și indiscret cerea condica. În clipa care a urmat, clientul n-a primit nici un fel de condică, explicîndu-i-se că cine cere condica înseamnă că amenință, iar cine amenință înseamnă că e obraznic. În minutul

următor, clientul obraznic s-a făcut și mai obraznic, cerînd să vorbească numaidecît cu responsabilul. Numaidecît a vorbit... tot cu casiera, deoarece, așa cum a arătat un farmacist de la teigheaua slăturată, responsabilul... nu există. A existat, dar acum e plecat la o școală. Ce e drept, îl înlocuiește un tovarăș, care lucrează în altă tură, și pe care în această tură îl înlocuiește o tovarășă care momentan lipsește...

— Nu e nimic, aștept pînă va veni! — a declarat, pisălog, cum-

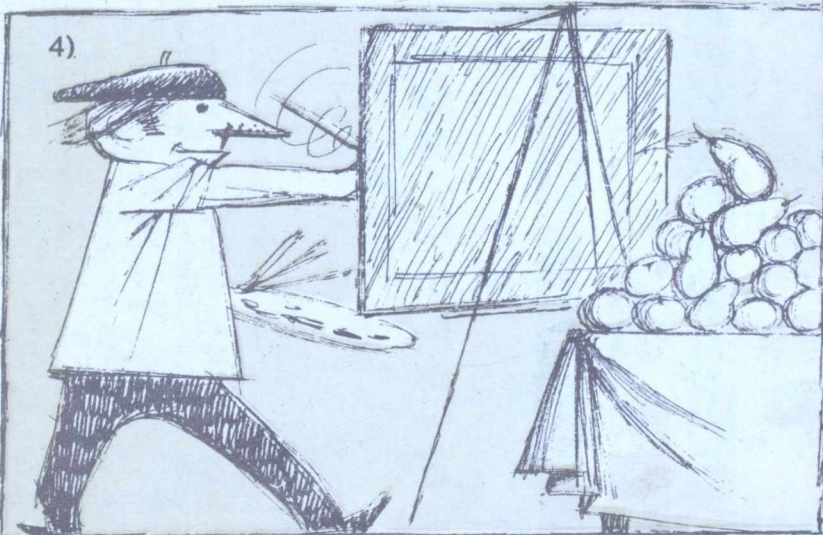
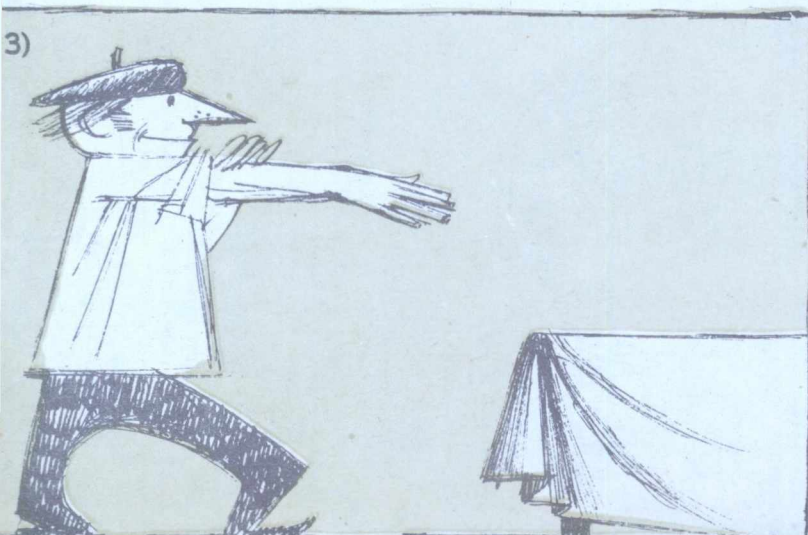
părătorul încăpăținat, scandalagiu, indiscret și obraznic.

— Așa? Atunci, mai bine îți dau 70-de bani și gata!

Am luat alifia și gata. Noroc că nu iau în fiecare săptămînă alifie de struguri. Un baton mi-ajunge pe doi ani. Pînă atunci, poate mă vindec de maladia pentru care am nevoie de alifie. Pînă atunci, poate se vindecă și casiera de maladia pentru care are nevoie de restul clienților!

V. P.

...vorbanie

DIN ZONA DOLARULUI

MISTER JOHN LEIADEBUNE CITEȘTE ZIARUL

Uneori, mister John citea ziarul înainte de a-și bea cafeaua cu lapte, alteori după ce o bea, dar astăzi nu-l citește nici înainte, nici după. Il citește pur și simplu în loc de cafea cu lapte, avînd în vedere că lăptarul nu mai dă pe credit pînă nu i se plătește vechea datorie. Așa că acum își soarbe înecet ziarul, comunicînd din cînd în cînd soției noutățile aflate:

— Batty dragă, în sfîrșit Mr. Brucker, secretarul statului major, a aflat că locuitorii Coreii de Sud sînt foarte nemulțumiți văzînd în mijlocul lor atîția soldați de-ai noștri!

— De unde știi?

— Mare lucru să știi că nu se dau în vînt coreenii după soiul ăsta de ocupație!

— Te întreb de unde știi că a aflat secretarul?

— Scrie în ziar.

— Te ici după ziarele noastre?

— Cînd scrie una ca asta, trebuie să mă iau. Mai ales că secretarul ăsta, Brucker, a și luat măsuri!

— Te pomenești că retrage trupele din Coreea!

— Ssst! Să nu te audă cineva. Ce, faci propagandă? Nu retrage nimic!

— Atunci, mă rog, ce măsuri o fi luat, ca să fie coreenii mulțumiți?

— Habar n-ai de politică! N-a luat măsuri ca să fie mulțumiți. A luat măsuri ca să nu se mai plîngă.

— Să nu se plîngă de ce?

— Să nu se plîngă că sînt nemulțumiți.

— Și să se plîngă că sînt mulțumiți? S-o ia naiba de politică, că eu nu-nțeleg nimic!

— O să înțelegi imediat. A luat omul măsuri ca să nu se mai plîngă nimeni în Coreea de Sud că sînt prea mulți soldați americani.

— Și ce măsuri a luat?

— A trimis noi unități de trupe.

— Scrie asta în ziar?

— Scrie.

— Ți-am spus să nu te ici după ziarele noastre!

Ce socoteală e asta, cînd oamenii se plîng că-s prea multe trupe de-ale noastre acolo, noi să le trimitem și mai multe? Nu-i nici o logică!

— Nu e logică, frate, e politică. Politica lui Mr. Brucker. Dacă oamenii se plîng, Mr. Brucker trimite acolo mai multe trupe, iar dacă se plîng din nou, trimite și mai multe, pînă cînd nu se mai plînge nimeni.

— Dar nu se gîndește că cetățenii din Coreea de Sud vor fi și mai nemulțumiți?

— Treaba lor, dacă vor să fie nemulțumiți. Noi, americanii, nu ne amestecăm în treburile interne ale altor cetățeni.

— Dar dacă va afla din nou că oamenii se plîng și mai rău, nu va trebui să ia măsuri?

— Va trebui.

— Și atunci ce va face?

— Ți-am mai spus doar: o să trimită alte trupe. E logic.

— Nu e nimic logic! Totul e de-a-ndoaselea, cu capul la picioare și cu picioarele la cap! Nu înțeleg nimic.

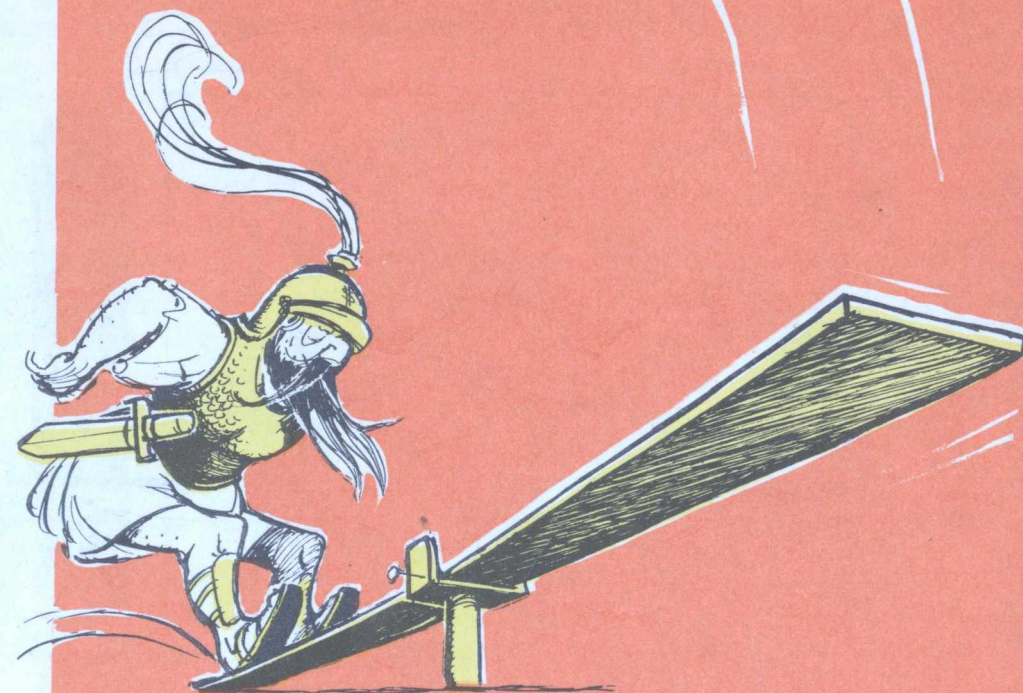
— Foarte bine. Dacă totul e de-a-ndoaselea și nu înțelegi nimic, înseamnă că ai început să pricepi politica. Numai să nu spui asta și la alții, pentru că nu vreau să te acuze poliția de antiamericanism.

Și mister John Leiadebune se cufundă din nou în ziar, renunțînd să mai discute politică cu o femeie atît de periculoasă...

VICTOR PIȚIGOI

„Eșecul Conferinței a venit ca un tonic pentru bursa de valori, care a cunoscut o remarcabilă performanță.”

(„New-York Times” despre Conferința de la Paris)

Desen de EUGEN TARU

ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

INCIETAREA RINDURII CARE TE PUN PE GÎNDURI

M
grațiile prostiei și ridicolului.
S-a îmbogățit astfel, de pildă, statul Georgia, S.U.A., cu o lege care prevede ca în clinici, spitale, sanatorii, sîngele destinat transfuziilor să fie etichetat — după rasa donatorului — „negroid”, „mongoloid” etc., pentru ca nu cumva o picătură de asemenea sînge, inoculată unui „albid”, să „infecțeze”, doamne fereste! rasa supermanilor.

Și așa, de unde pe întreg restul globului nostru cedarea unei doze de sînge pentru salvarea de la moarte a apropielui este considerată ca un gest umanitar, demn de mare laudă, în Georgia, S.U.A., donatorul de sînge negru sau galben este respins cu dispreț și indignare.

Scurtă raită prin jungla rasială

Oligarhia dolarului se arată astfel, în secolul al XX-lea, mai grijulie de puritatea sîngelui ei chiar decît se arată, în barbara orînduire feudală, nobila rasă a ducilor, marchizilor și altor vietăți cu blazon, care se înfuriau cumplit cînd, prin abaterea de la îndatoririle conjugale și rasiale, vreo aristocratică doamnă introducea în vinele ei cu sînge albastru o doză de sînge roșu, plebeian.

De altfel, în S.U.A., grija de prevenire a sacrilegiului care ar fi să amestece o picătură de sînge „negroid” în vinele unui alb nu este nouă. De foarte multă vreme căsătoriile între cetățeni de culoare diferită sînt interzise de lege în 30 din cele 50 de state unite ale Americii, iar copărtașul negru vinovat de o atît de oribilă mezalianță este sancționat cu mai mulți ani de închisoare decît capătă gangsterul cu numeroase crime la activul său.

Cu cît se înăsprește, însă, prigoana, cu atît sporește și numărul acelor negri ce izbutesc să se strecoare prin contrabandă — datorită unui ten înălbit prin incursiuni clandestine printre albi sau prin arta unor cosmeticiene dibace — izbutesc să se strecoare, zic, printre albi care au dreptul să meargă la școală, să-și asigure un trai mai mult sau mai puțin omenesc, să nu ducă o viață de animal veșnic hăituit. Astfel 60—80 000 de negri cu față albă trec în rîndul comunității albiloriar numărul lor total se ridică la 7—8 milioane. Și în fața acestei năvăliri tiptile dar continue de sînge „negroid”, care constituie un permanent coșmar pentru „elita” albă, mulți se întrebă (numai pe jumătate în glumă) dacă mai există în S.U.A. albi 100%.

M. EDEL

Paza bună nu trece primejdia rea

Și în Germania Federală se știe că la fotbal nu e voie să pui mîna pe minge. Dar încă nu s-a aflat că nu e voie să pui mîna pe arbitru, așa că în viața echipelor „Juventus” și „Nova” s-a format o tradiție: dacă în repriză „Juventus” bate pe „Nova”, atunci în pauză „Nova” bate pe... arbitru. Și viceversa. În felul acesta, fiecare echipă mîncă bătăie la rîndul ei, iar arbitrul mîncă la toate rîndurile! Văzîndu-se fără nici o apărare, la unul din meciuri, arbitrul Erik Ilk s-a prezentat păzit de un... cîine rău. În acest fel însă, el n-a rezolvat mare lucru, deoarece apărarea uneia din echipe a tras numaidecît un șut în capul cîinului, marcînd un gol în apărarea arbitrului. A urmat un joc dur, adică, pe limba noastră, o încăierare sportivă, în urma căreia cîinele a fost îngropat pe teren, iar ceilalți jucători, plus arbitrul, au fost transportați la spital. După cum

semnalează presa de specialitate, meciul s-a terminat la egalitate, într-o atmosferă de bună dispoziție generală...

Un nou record mondial

Un nou record mondial au stabilit de curînd studenții universității din Natal, la o competiție inedită și surprinzătoare: proba de paturi împinse. Cei trei concurenți au trebuit să împingă cîte un pat de fier, pe o distanță de 86 km. Campionul competiției a obținut remarcabila performanță de 17 ore și 40 minute, doborînd astfel vechiul record, cu o diferență de 9 minute și cîteva secunde. Ziarele arată că noul sport de mase, la care au participat trei concurenți, plus cîteva zeci de spectatori, a fost primit cu entuziasm în rîndurile studenților. Cu un entuziasm și mai mare, studenții ar fi primit patul, pe care, cum se vede, îl capătă mai repede ca să-l împingă 86 de km, decît să doarmă într-însul!

Risică și Rubens!

La New-York, un număr de 80 tablouri ale lui Rubens, Rembrandt, Tițian, Van Dyck etc., au fost de curînd jucate la risică. N-au jucat copii. Au jucat persoane oficiale: muzeul „Metropolitan” din New-York și muzeul „National Gallery” din Washington. Intrucît drepturile în distribuirea acestor tablouri erau disputate între cele două muzee, unul din cercetătorii științifici a propus o soluție mai puțin științifică: să dea cu banul. Dacă iese „cap”, cîștigă „Metropolitan”, dacă iese „pajură”, cîștigă „National Gallery”. Firește, cei de la „Metropolitan” pot să se laude peste tot că tablourile lor au fost alese... cu cap! Dar și ceilalți au ieșit destul de cîștigați. Cine a ieșit păgubit? Firește, Europa, ale cărei valori au ajuns să fie jucate la risică în... America! Să nu rămii... tablou? .

P. V.

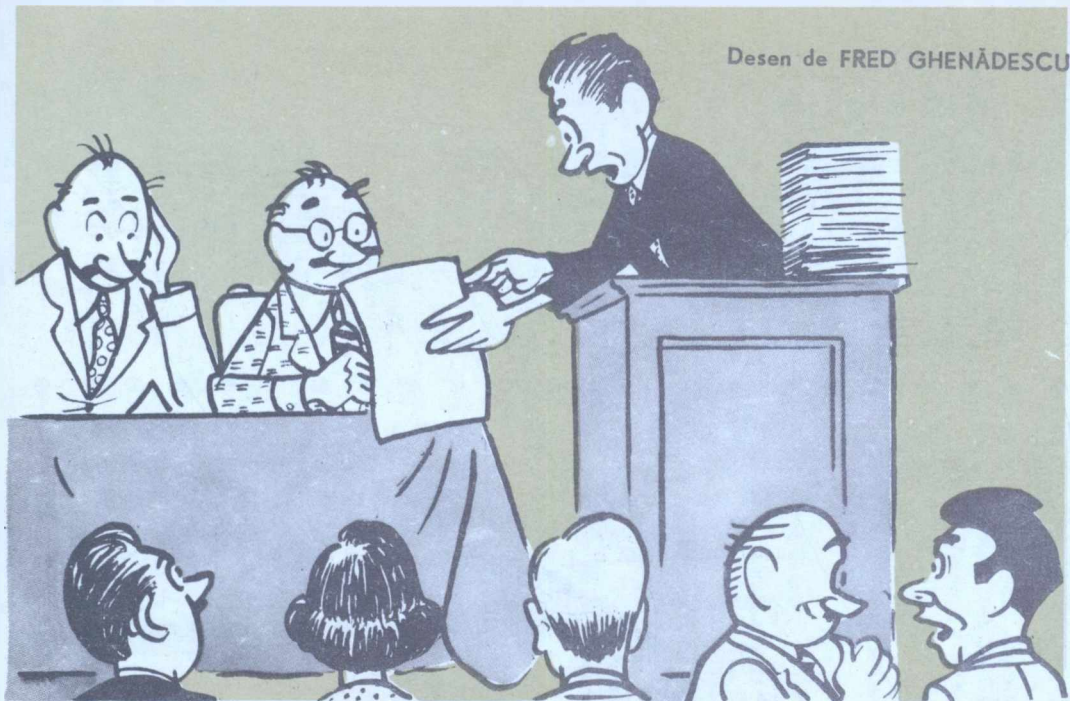

MONOPOLISTUL: — Se poate, dumneata, difamai capitalistul, să faci grevă!?

Desen de V. VASILIU

- Buni prieteni Jim și Tom
- Stau de vorbă sub un pom
- Și sînt veseli că de ieri
- Nu mai sînt pe străzi șomeri.
- Fac reclamă unei firme
- Care vrea să se afirme
- Și se-nvîrt mereu prin piețe
- Coccoșați pe două bețe,
- Cu placarde mari în spate,
- Alandala colorate
- Și pe care este scris
- Un anunț „sui generis“:
- „Acasă și la drum
- Folosiți «dum-dum»,
- Pilula minune
- Anti-slăbiciune.
- Acestea îngrășă
- Copilul din fașă,
- Sportivul slăbit,
- Omul vlăguit.
- Pastila minune
- Anti-slăbiciune
- Seara, dimineața
- Ieftinește viața
- Luați chiar acum
- Produsul «dum-dum».
-
- Așadar cei doi amici
- Sînt de-o lună în servicii.
- Și-n acest răstimp mereu,
- Ambii robotind din greu,
- Vrînd-nevrînd au consumat
- Din „produsul garantat“
- (Inamicul slăbiciunii,
- O minune a minunii!)
- Tot sperînd că-n acest fel
- Se vor îngrășa nițel.
- Visul (fie-n treacăt zis)
- A rămas totuși un vis,
- Fiîndcă cei doi angajați
- Au ajuns și mai uscați,
- Decît bețele pe care
- Umblă zilnic fiecare.
-
- Mister John, patronul lor,
- I-a zărit întimplător.
- Și aflînd c-au consumat
- Din produsul „garantat“
- Și-au ajuns în așa hal
- A strigat: fenomenal!
- Va să zică am greșit
- E-un produs pentru slăbit,
- Trebuie de bună seamă
- Să-ntocmesc altă reclamă:
- „Nu uitați la drum,
- Pilula «dum-dum»,
- E-un leac de valoare
- Anti-ingrășare,
- Scazi în kilograme
- Fără să faci foame,
- Și-ajungi subțirel
- Tras ca prin inel:
- Misteri newyorkezi
- Grași, coloși, obezi,
- De vreți să slăbiți,
- Urgent folosiți,
- Începînd de-acum,
- Produsul «dum-dum».”

ION RUȘ

— Ce spune, vă rog, alci, că nu vă înțeleg scrisul?!

Secolul ne obligă!

E foarte plăcut să locuiești în bloc, da' să fii sinceră după mine prezintă și unele inconveniente.

Când mi-a înmănat ordinul de repartitie pentru apartamentul din strada Verdi, șeful spațiului locativ m-a felicitat călduros, spunându-mi:

— Să-l locuiești sănătoasă, tovarășă Marinescu!

Sănătoasă sînt, așa că rămînea numai să-l locuiesc. Încă din prima zi a instalării fizice au și început neplăcerile locative. Vin eu cu tot calabalicul și mă instalez ca un pașă, cînd deodată aud în ușă cioc, cioc, cioc!

— Cine-i?

— Eu, administratorul blocului!

Vine să mă felicite! zic. Și-i deschid.

— Nu te supăra, tovarășă, mă felicită el operativ — da' dumneata nu știi că n-ai voie să îți păsări pe balcon?

— Da' vecina de-alături cum ține?

— Păi, a dumneai e canar și-a dumitale e rață!

— Ei și dacă-i rață? zic. Am s-o pun și eu în colivie.

— Degeaba o pui, că tot nu se preface-n canar!

— Atunci unde s-o pun?

— Pune-o și dumneata pe varză! mă sfătuiește el — amabil. Și adaugă: trăim în secolul civilizației, tovarășă, așa că secolul ne obligă să respectăm regulamentul interior al blocului.

Ce era să fac? Am consumat primul inconvenient pe varză călită și cu asta credeam c-am terminat. După cîteva zile aud același cioc, cioc, cioc!

De data asta vine să mă felicite c-am respectat regulamentul! zic. Și-i deschid bucuroasă.

— Imi pare rău...

— Acum îți pare rău c-am pus-o pe varză? îl întreb eu.

— Ba-mi pare rău c-ai întins fustele pe balcon! Dumneata nu știi că pentru așa ceva avem uscătorie de rufe?

— Ba știu, da' dacă le-ntind în uscătorie... de unde-o să mai știe vecinele cîte fuste am?

— Dacă îți neapărat să îți se cunoască stocul supranormativ, zice el c-un zîmbet perfid, fă și dumneata un inventar și pune-l la gazeta de perete.

— Se poate?

— Sigur că se poate. Că d-ai-a avem și colțul critic!

Văzînd că nu se poate găsi un limbaj comun cu omul ăsta, a trebuit să le duc în pod. Și dac-ați ști ce fuste frumoase am!

Ziua următoare. Tot el. Bate și-i deschid.

— Noroc, tovarășe administrator. Ce mai faci?

— Eu fac bine, da' văd că dumneata o faci de oaie! Cine ți-a spus că ai voie să gătești pe balcon? Doar vorbirăm că secolul ne obligă...

Avea el ce-avea cu secolul, da' de data asta nu i-a mai mers; am acumulat atitea cunoștințe pe parcurs, ca să-l pot înfunda:

— Ascultă, tovarășe administrator! Atunci de ce crezi dumneata c-a mai născocit Prometeu focul? Nu ca să-și gătească mîncarea?

— Da, dar Prometeu nu făcea chiftele marinate pe balcon!

În sfîrșit, într-o noapte, pe la 12, pe cînd stăteam și eu pe balcon și admiram frumusețile naturii cîntînd „Foaie verde de mohor“, aud o voce din stradă:

— Ei, tovarășă, mai las-o cu mohorul!

Nu mai era administratorul. Era milițianul.

— Ce s-a-ntîmplat? zic.

— Nu s-a-ntîmplat încă, zice, da' se poate-ntîmpla cu un proces-verbal de contravenție pentru tulburarea liniștii publice! La 12 noaptea îi dai zor cu foaie verde de mohor!?

— Ia lasă-mă, tovarășe, ce-mi tot cauți pricină? Noaptea trecută am cîntat pe la 2 și tot n-ai fost mulțumit! Ce-i vina mea că nu-ți place folclorul? Ce? Muzica populară nu merge la ora asta?

— Ba merge... pînă la 100 de lei amendă! Dumneata nu știi că secolul civilizației ne obligă...

Și el o lua cu secolul. Da' mi se pare c-aici el avea dreptate, așa că am întrerupt audiția de folclor.

Cam astea ar fi inconvenientele despre care vă vorbeam. Acum, ce să fac? Mi se pare că pînă la urmă va trebui să mă obișnuiesc cu situația, — mai ales că-n definitiv e foarte plăcut să locuiești în bloc... chiar dacă secolul te obligă să respecti regulamentul interior!

pt. conf. VALERIU FILIMON

UMBRA

*Neliniștea se-ntinde
ca umbra unui nor
și-ncet, încet cuprinde
întregul Elsinor.*

*Regina disperată
privește lung în zare,
sperînd înfrigurată
că totuși va apare.*

*Uitînd de tron și fală
chiar regele transpiră
sub purpura regală
și-abia că mai respiră.*

*Horățiu scos din fire
așteaptă lingă scară
și-aprinde în neștire
figură la țigară.*

*Chiar Hamlet se îndreaptă
grăbit înspre rapsod
și-i spune-ncet, în șoaptă:
„Nu ai un «Phenacod»?“*

*Ofelia deodată,
cu vocea-i subțirică,
întreabă-nfiorată:*

*„Tot n-a venit Costică?“
Regizorul blestemă
cu o figură sumbră,
e iarăși în dilemă:*

*„Începem fără Umbră?“
Cînd în sfîrșit apare
Costică, intrigat,*

*exclamă: „Mi se pare
v-ați impacientat.*

*Trec orișice obstacol
că nu-s actor de rînd!
Întîrzi, la spectacol,
dar nu lipsesc nicicînd!*

*Cum înțeleptu-mi tată
'mi spunea de cînd mă știu,
că decît niciodată
mai bine mai tîrziu!“*

.....

*La teza lui ciudată
i-aș replica și eu:
Mai bine niciodată
decît tîrziu mereu.*

*Cînd văd ce jale mare
e-atunci cînd se ridică
cortina, o urare
i-aș face lui Costică:*

*Postii la chef la „Cina“
la nouă fără-un sfert
s-aștepte mult mașina,
s-ajungă la desert.*

*Să stea din zori în gară
după accelerat,
să afle-abia spre seară
că trenu-i suspendat.*

*Avînd valiza plină
Atunci cînd e grăbit
Tramvaiul să nu-i vină
Decît arhi-tixit.*

*Să n-aibă zi frumoasă
la mare timp de-o lună
și cînd s-o-ntoarce acasă
să fie vreme bună.*

*Doar într-o-mprejurare
de loc să nu-ntîrzie:
S-aștepte-o sancționare,
și ea pe loc să vie.*

ATANASIU ATLAS

PASAGERI ȘI HOTELURI

Desene de NELL COBAR

Neagu Ion și Strimbeanu Dragomir din comuna Pantelimon, raionul Hirsova, găzduți la hotelul „7 Noiembrie” din București, s-au agățat de lustră și au scos-o din tavan.

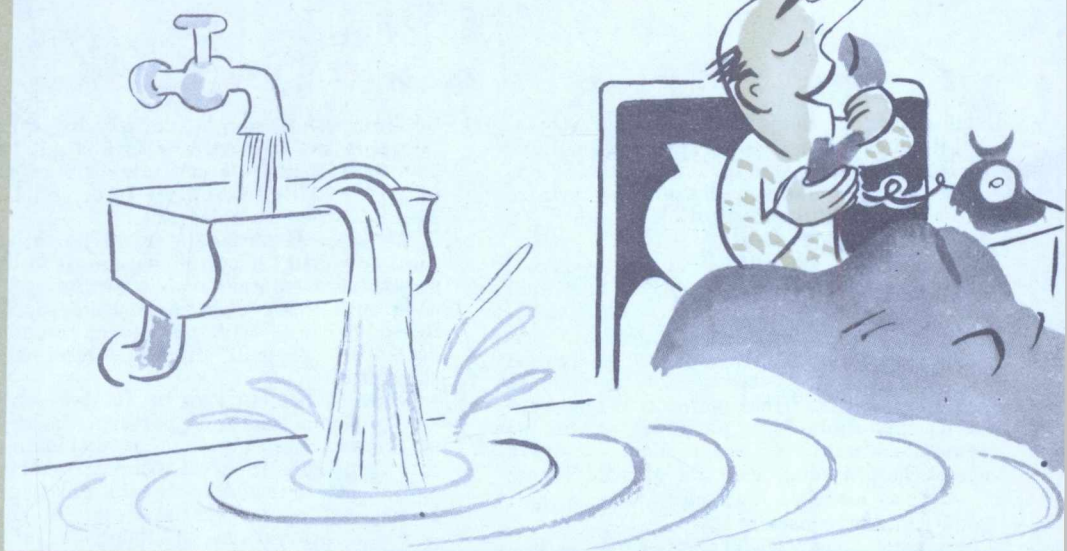
— Nu-mi place hotelul dv., nimic nu rezistă!

Casierul Judele Costache de la hotelul „Continental” din Iași este arogant cu pasagerii.

— Aici eu sînt cel mai mare. Acum locuiești aici, deci ești la ordinele mele!

Stoica Ion, din Constanța, în timp ce era găzduit la hotelul „Oltenia” din București, a lăsat robinetul deschis, inundînd astfel camera.

— Alo, portarul? Spuneai că n-ai cameră cu baie? Ei bine, acum aii

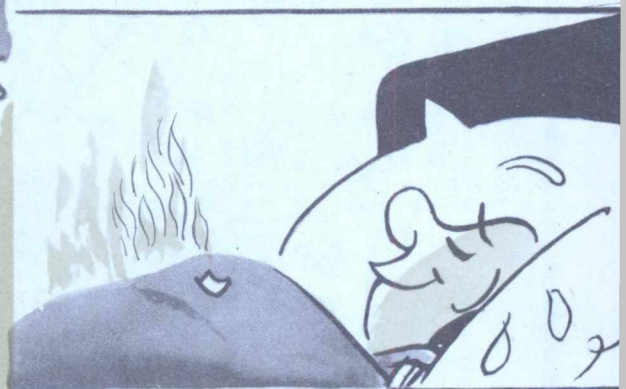
Adam Ilie, din comuna Rosiori, raionul Bacău, găzduit la hotelul „Bistrița” din Bacău, a adormit cu țigara aprinsă și a ars o pernă, un cearșaf și stoja de pe studiou.

GUSTURI...

1.

...O țigară aromată!...

2.

...Un pui de somn dulce...

3.

...O notă de plată... sărată!

PIESE
AUTO

ANVELOPE
CAMERE

COBAR

Cristea Teodor, gestionar de schimb la hotelurile centrale ale Capitalei, are o atitudine necorespunzătoare față de cei ce solicită camere.

— Aveți camere?
— Adresează-te alături!

BOALA "LUI" RODA

Rare sînt zilele cînd se întîmplă ca cetăţeanul Roda să nu facă colţul spre aleea policlinicii noastre. Foarte grăbit, legănîndu-se ca o corabie pe mare, parcă pluteşte printre siluetele bătrînilor castani, împodobiţi cu buchete conice de flori.

Ajuns în uşa policlinicii, se opreşte brusc, puţin dezorientat, ca un copil în faţa unei jucării pe care n-a mai văzut-o niciodată.

În drum spre fişier merge îngîndurat privind fix un punct din duşumea; pe figura-i brusc îndurerată broboane mari de sudoare şerpuiesc printre firele încilcîte şi aurii din barbă, pierzîndu-se în picuri de lumină pe cămaşa colorată. Nu stă la rînd. Se aşază direct la ghişeu şi cere cu glas cavernos:

— Fişa mea, vă rog, că-s plin de boli pînă-n măduva oaselor!

Pacienţii care aşteaptă în ordine se dau la o parte şi îi fac loc, ferindu-se să nu atingă haina acestui lovit de soartă. Tovarăşa de la fişier, care îl vede în fiecare zi, întrebă la ce doctor doreşte să meargă.

— Indiferent, răspunde bolnavul.

Cu fişa în mîna se retrage spre perete, privind infinitul prin geam şi glăsuind sacadat:

— Nu mai pot mîncea nimic, beregata mi-i strangulată! Băutura e o otravă ce-mi

învăluie şi-mi umple de foc tot corpul, iar zilele se scurg negre şi fără sfîrşit ca un fluviu blestemat de cerneală care se zbate prin prăpastiile infernului! Unde eşti Dante să-mi descrii tu suferinţa?

Cu capul lăsat moale într-o parte, ochii plini de lacrimi şi braţele date mult în lături se strecoară spre canapelele din hol pe care cade mai mult decît se aşază, rămînînd într-o poziţie ce seamănă mult cu fragmentul de pictură „răpusul” din opera suprarealistă „Calvarul”.

După ce pacienţii au urcat spre cabinete şi el a rămas numai cu portarul, îşi revine, se luminează şi începe a povesti intimităţi din viaţa lui. În acest timp îşi scoate de prin toate buzunarele de-ale gurii: piine, salam, brînză şi cîte un ardei cu care-şi combină prînzul, şi în vreme ce înfulecă îi demonstrează portarului că de fapt nu poate mîncea nimic, şi pentru că nu i se găseşte leacul, vrea să se sinucidă. De ani de zile se sinucide de cîte cinci ori pe zi la ore fixe.

După ce s-a „omorît”, cere politicos de la portar „un pabar foarte curat” şi se serveşte din butelea păstrată cu respect în buzunarul de la pieptul haincii, cu două măsuri dintr-o licoare aurii-ruginie, pe care el o numeşte „ceai de muşţel”.

LA RECOLTAT

— Nu te supăra, nu cumva ăi văzut niscaiva grîu pe aici?

Poveste de dragoste

Se întîlneau în orice zi
L-acelaşi colţ de stradă
Şi lumea s-o obişnuiră
Pe amîndoi să-i vadă.

Se întîlneau atît de des
(Chiar şi pe vreme rea)
Dar ea venea mereu la timp
Iar el întîrziă...

Şi totuşi ea îl aştepta
Cu-atîta nerăbdare
Căci el era... autobuz
Iar ea, o călătoare.

DOREL SCHOR — student —

Văzînd fişa pe măsută, îşi aduce aminte de ce a venit, se îmbolnăveşte iar, şi urecă gemînd scările, oprindu-se pe fiecare treaptă şi făcînd reflecţii profunde asupra medicinei.

Sus, se opreşte la cabinetul unde sînt mai mulţi pacienţi şi, fără să bată la uşă, intră. Medicul îl roagă să aştepte puţin; boala lui însă nu are timp de aşa ceva şi insistă să fie primit prin gesturi şi priviri.

De multe ori se iscă discuţii şi nemulţumiri, altelei bolnavii care n-au chef de ceartă îi cedează rîndul şi atunci rămîine în cabinet unde, fără nici o invitaţie, se dezbracă complet pentru a-i arăta doctorului felul cum circulă virusii şi microbii prin corpul lui păros şi dolofan.

Nu-i de acord niciodată cu diagnosticul şi adesea ţine conferinţe medicului asupra pericolului ce-l reprezintă bolilo pentru omnire.

Medicul îl întrerupe des, arătîndu-i că mai sînt şi alţi bolnavi care aşteaptă—atunci el se îmbracă repede şi, fără a da bineţe omului în halat alb, pleacă din cabinet mormăind şi se aşază pe canapeaua din hol unde angajează noi discuţii referitoare la boli, doctori, precum şi despre incompetenţa acestora de a-l vindeca.

Pe aceeaşi canapea, la capătul opus, două tovarăşe discută în şoaptă în legătură cu ceva dintr-o sacoşa; bolnavul nostru îşi întrerupe prelegerea, deschide ochii mari şi exclamă: „Drob!”

— De unde l-aţi luat?

— E destul în Piaţa Amzei! I-a raspuns vecina.

Uitînd fişa pe masă, gravul nostru suferînd coboară cîte două trepte o dată şi o coteşte grăbit spre Piaţa Amzei.

Seara, l-am găsit pe Roda la Moşi într-un restaurant, bine dispus, iar în faţă avea o farfurie cu mititei şi două halbe din care sorbise „otrava” care-i învăluie şi-i umple de foc tot corpul. Şi tocmai cînd am intrat eu el strigase după ospătar. Mai dorea o „otravă”.

AUREL MĂDIRJAC

NECAZURILE UNEI VEDETE

Luluca Moft azi scapără scînteii
Din ochii mari cu gene rimelate
Şi-i merge gura parcă pentru trei:
— Cum? N-ai citit Contemporanul, frate?!
(Oh, cum nu m-am ferit din calea ei).

Cunoşti, desigur, marele succes
Ce l-am făcut în ultima mea piesă;
Un rol obscur, lipsit de interes:
O muncitoare! Eu, ca pe-o contesă
Însă-am jucat-o, am suris ades —
Surisul treisprezece, cel mai trist, —
Privindu-l drept în ochi cu resemnare
Pe partenerul meu, un utemist,
Care de teatru vechi habar nu are
Că neam de neamul lui n-a fost artist.

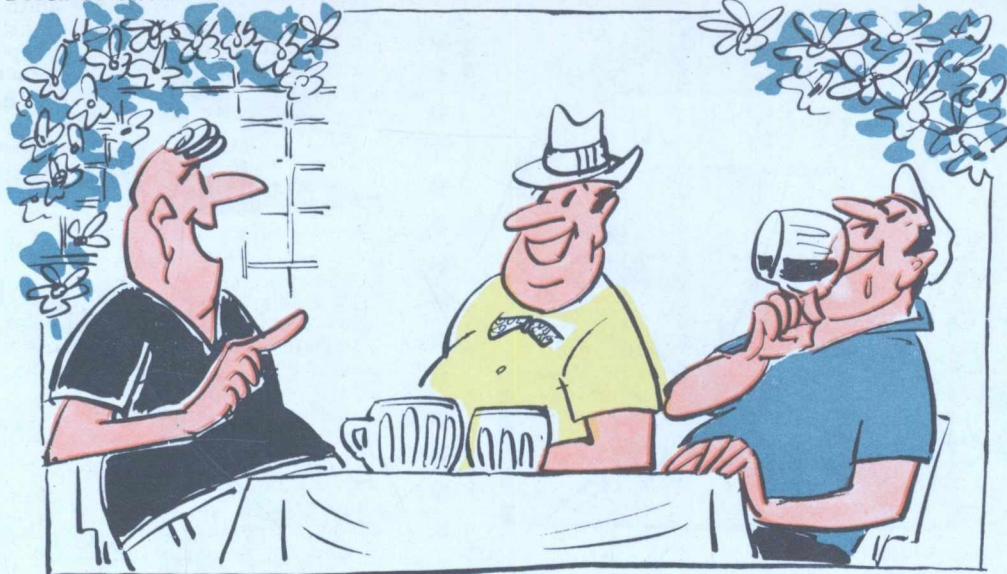
Gîndeşte-te că neavînd costum
Am fost destul de dezavantajată:
E greu în salopetă, orişicum,
Să fii fermecătoare, degajată,
Şi totuşi eu am fost!

... Ei bine, acum
În cronica acestui insolent
(Şi-mi arată gazeta cu pricina)
Eu, veşnic lăudată de „Cortina”,
Să fiu jignită de-un adolescent?

E un inculţ şi am să-l dau de gol
Că nu pricepe nici un bob de teatru.
Cum zice, dragă, că sînt prost în rol
Cînd luni de zile, noaptea pîn'la patru
Am repetat pe rupte...

— „Rock and roll”!

ANGELA CHIUARU

— Ați mai stat mult aseară la „ore suplimentare”?
— Noi am mai fi stat dar n-au mai vrut ospătaril să ne servească peste ora de închidere!

ÎN TEPII URZICII

Tratament gratuit

Oficiantul sanitar Nelepce Constantin de la dispensarul medical din comuna Conțești (raionul Titu) e foarte generos în relațiile sale cu pacienții; le face injecții numai contra plată, dar nu pretinde mult: doar un leu de înțepătură.

Față de acest sanitar pleșcar, *Urzica* e însă și mai generoasă: îl înțeapă aici, fără să-i pretindă nici un ban.

Sfoară și butoaie

I.C.F.T. Bîrlad (întreprinderea pentru cultura și fermentarea tutunului) i-a desfăcut contractul de muncă gestionarului Manoliu Constantin din comuna Adam (raionul Berești) pentru incorectitudini cu niște sfoară și cu niște butoaie.

Numitul n-a distribuit la timp cultivatorilor de tutun din comună o cantitate de 26 kilograme de sfoară și a vîndut în folos personal două butoaie ale unui pichet de incendiu.

A vrut, adică, să tragă întreprinderea pe sfoară, dar cu cele două butoaie ale pichetului de incendiu... s-a ars.

Cînd șoferul consumă „combustibil”

Șoferul Hilhor Constantin de pe autobuzul 50137, care circulă pe ruta Vatra Dornei—Broșteni, a plecat într-o zi, în cursă, cu o întârziere de o oră. În această oră a băut la restaurant cu niște călători.

Călătorii cu care a băut au provocat apoi, în autobuz, scandal.

Amețit și el de băutură, s-a manifestat agresiv și puțin a lipsit să devină chiar agresor.

Urmarea: chemat în fața consiliului de judecată al autobazei, șoferul scandalagiu s-a ales cu sancțiunea „retrogradare pe timp de 30 de zile din funcția de conducător auto în funcția de gresor”.

Fiindcă era cît pe ce să devină agresor, a fost retrogradat... gresor.

Dă-i bătaie!

Tovarășul Aurel Mocanu, directorul Gospodăriei de stat Recea (raionul Cujmir, regiunea Craiova) are o vorbă: dă-i bătaie!

Om energic, știe atît de bine să-și stimuleze salariatăii și conduce cu atîta pricepere gospodăria, încît... bate, în mod regulat, multe gospodării din raion și din regiune, prin frumoasele rezultate pe care le obține.

Uneori însă, tovarășul Mocanu e... prea energic. Atunci, îi... bate și pe unii salariați. Printre cei pe care i-a bătut pînă acum se numără: zootehnistul Blendea Ion, tractoriștii Pîrjan Ion, Bulată Ion și Dincă Dumitru, paznicii Zgîncă Reni și Tudor Ion, și magazinerul Ruican Nicolae.

Pentru a le dovedi însă că îi bate ca un frate mai mare, l-a bătut și pe un frate al său mai mic, care lucrează în gospodărie ca tractorist.

Dar forul raional competent, sesizat la timp, a calificat aceste... bateri, drept... abateri și l-a avertizat pe tovarășul Mocanu că, de nu va renunța dumnealui la ele, va renunța gospodăria la dumnealui.

C.

Flagrant delict

de MIRCEA
PAVELESCU

În miez de noapte, omul de sub pături
Simțise pași în camera de-alături
Și se miră: — Hm, ce-o mai fi și asta?
(Doar zăvorise ușa și fereastra).
De nu-i stăfie, duh sau altă aia
Cel care-mi vizitează-acum odaia
Desigur că-i un hoț adevărat.
Însă mă-ntreb, pe unde-o fi intrat?
De cînd am faimă că-s un om cu stare
M-ar jefui ei și-n amiaza mare
De bani și chiar de giștele din cușcă
Dacă n-ar ști că țin în casă pușcă.
Și gospodarul, foc de supărat,
Într-o clipită coborî din pat,
Luă și arma și, pășind încet,
Neauzit ajuns în antrèt,
Și în lumina ce-i venea de-afară
Zări deschisă ușa la cămară
Pe care-o încuiase de cu seară.

Apoi răcni o dată cu putere:
— Ce cauți, mă, în casa mea? Tăcere.
Tu care te ascunzi lingă dulap
Vezi că-ți trimit o-nărcătură-n cap.
Atunci răspunse-o voce: — Stai, vecine,
Ce, vrei să intri în păcat cu mine?
Nu mă cunoști? Sint eu, vecinul tău,
Mi s-a făcut așa deodată rău
Și neștiind pe unde s-o mai iau
Nici unde sint și nici pe unde stau
Am nimerit, așa cum poți vedea,
Netam-nesam în locuința ta.
— Întocmai precum spui „netam-nesam”
Și-„ntimplător” mi-ai spart și-un ochi de geam
Și tot din zăpăceală pasă-mi-te
Venși cu chei anume potriuite,
Tiptil, în miez de noapte, cu fereală,
Intrindu-mi în cămară „din greșeală”.
— Ei, asta-i, spuse hoțul, știi că-mi placi?
De fapt voiam să văd și ce mai faci,
Cum îți mai merge prin gospodărie,
Păcat că ești bolnav de insomnie.
Te miri că-n locuința ta sihastră
Sint nevoit să intru pe fereastră,
Purtarea mea o fi, nu zic, urită
Dar dacă tu ții ușa zăvorită!

Mă-ntreb la cine-am auzit noi oare
Aceeși stranie justificare?

Epigrame

Unui compozitor neinspirat

Auzindu-ți într-o seară
Cîntecul, am reflectat:
„O fi muzică «ușoară»
Dar e greu de ascultat”.

Harion I. Leonte

Unor ingineri agronomi care evită încadrarea
în G.A.S. acolo unde de fapt e menirea lor.

Nu i-a plăcut nicicînd gospodăria
Deși acolo e al lui făgaș,
Dar cum să bată-n lung și-n lat cîmpia
Cînd poate bate „cîmpii” la... oraș!...

Stroenac Constantin

Unui boxer

Prietenia ta-i coplesitoare
Chiar și cu adversarii cei mai reci
Frumos, nu zic, dar nu se poate oare
Să-i stringi în brațe numai după meci?

C. Arcașu

Mai sint ospătari care, profitînd de faptul
că unii clienți au băut un pahar în plus, le
încarcă listele de plată.

Ospătarul:

Cînd clientul s-a „ciupit”
Socoteala-i fac îndată
Și socot: e nimerit
Să-l „ciupească” și eu la plată.

Nicolae Vară

Studentii ieșeni, alături de alți tineri, participă cu avînt la munca patriotică pe șantierul Casei de cultură a tineretului din Iași.

Tinerii muncesc cu spor,
Ridicîndu-și Casa lor...
Printre ei, studenții, iată,
Au... frecvența regulată!

În comuna Răducăneni, regiunea Iași, se va da în curînd în folosință un cămin cultural cu o sală de spectacole de 400 locuri.

Colo, la Răducăneni,
Vor veni atîși săteni,
C-o s-aud pe mulți c-au spus:
„N-aveți un bilet în plus?”

Unuia care face mult caz de cunoștințele sale:

Sfaturi peste tot împarte,
Etalîndu-și, grav, persoana;
Și cu toba lui de carte
Bate reșnie... darabana!

Sig. Horovitz

...Numai el... e același!

Agro-boroboate

Aflăm din sursă sigură...

că la G.A.C.-ul Valchid (regiunea Stalin) precum și la cel din Flămînda (regiunea București) s-au executat o serie de lucrări de întreținere cum nu se putea mai bine... greșite. Astfel s-au grăpat culturi care trebuiau tăvălugite și s-au tăvălugit culturi care trebuiau grăpate.

În urma acestui interesant schimb de lucrări s-a simțit nevoia să se ia grabnic măsuri de inversare a... inversărilor sus-amintite, cu care ocazie lucrurile au fost puse la punct.

E drept că au fost puse la punct, numai că, în asemenea cazuri, cu puncte d-astea rămîne obrazul... pătat.

Sîntem informați...

că S.M.T.-ul Poiana (regiunea Craiova), care deservește printre alte gospodării și G.A.C.-ul Golenți, a trimis în această unitate o brigadă tare. Tare neinstruită. Drept rezultat, de-a lungul parcelei lucrate, cît și la capetele ei, însămînțările s-au făcut cu o neatentie ireproșabilă.

În știrea pe care am primit-o este inserat chiar și un scurt dialog între doi membri ai gospodăriei Golenți. Îl reproducem:

— Ce zici, Ioane, de S.M.T.-ul Poiana?
— Zic că peste modul în care a lucrat nu se poate trece cu vederea. Doar cu... tractorul!

Ni s-a adus la cunoștință...

că în raioanele Mediaș, Sibiu și Codlea au fost lăsate nelucrate, în timpul iernii, 31 000 metri răsadnițe, care dacă ar fi fost folosite produceau legume timpurii în valoare de peste un milion lei.

Acest lucru ar fi atras după sine, natural, multă bătaie de cap. Ca de pildă: numără banii, du-i la bancă, dă-i casierului, cere-i chitanță, salută-l, întoarce-te, pornește spre ușă, deschide-o, ieși, închide-o, precum și multe alte munci obositoare.

Nelucrînd răsadnițele, cei cărora le aparțin au scăpat de bătaie de cap, au scăpat de un milion de lei, au scăpat de legume timpurii. Dar tot le-a ieșit de o... salată.

Sîntem înștiințați...

că la G.A.S.-ul Rîșnov terenul pentru pepinieră a fost pregătit după cele mai indicate... contraindicații, în sensul că desfundarea acestuia s-a făcut la o adîncime de numai 40—45 cm ceea ce a provocat o uscare a terenului respectiv, de parcă ar fi stat două ore sub... cască la „Higiena“.

Ca urmare terenul nu mai poate fi plantat decît cu condiția să se execute lucrări suplimentare care urcă rapid prețul de cost și scad vertiginos prestigiul gospodăriei.

Dat fiind această situație, G.A.S.-ul Rîșnov se află într-o mare dilemă. Dacă reface lucrarea are de suportat cheltuieli în plus, dar prind puieții rădăcini. Dacă lasă lucrurile baltă, nu mai cheltuie un ban dar nu prind puieții.

La un moment dat cineva a pus întrebarea: — „Ce ne facem, fraților?“ Această întrebare a fost urmată de o clipă de adîncă reculegere, după care toți cei prezenți au tăcut în... cor.

Alte întrebări nu s-au pus pentru a nu stingheri... audiența.

În prezent însă se pot pune întrebări întrucît tot trebuie să... răspundă cineva.

DAN MANOLESCU

Dra

E bine, desigur, să fii abonată la zi... Dar cu o condiție: să le și primești. Abonîndu-mă la ziarul „Flamura Prahovei“ pe lunile ianuarie, februarie și martie 1960, l-am primit astfel:

În primele două luni, am primit un ziar la cinci zile sau cîte două ziare la 15 zile; într-o zi, în loc de „Flamura Prahovei“ am primit „Flacăra Iașului“, iar în luna martie am primit, într-o singură zi, două de „Flamura Prahovei“ din luna februarie. Aud că, în urma reclamației mele, te răsul Zaharia Vasile, șeful secției difuziei presei de la Oficiul P.T.T.R. Ploiești, a fost sancționat — pentru aceste neglijențe — cu „mustrare scrisă“ și cu pierderea salariului de vechime pe o lună. (Numai pe o lună, deși a greșit timp de trei luni).

Dar am răbdare. M-am abonată la „Flamura Prahovei“ din nou. Despre felul cum am primit ziarul de data aceasta, îți voi scrie cînd va expira abonamentul.

Sperînd că, pînă atunci, va... expira și neglijența de la Oficiul P.T.T.R. Ploiești.

Iarca Moș
I. Baka
nr. 46 C

URZICO,

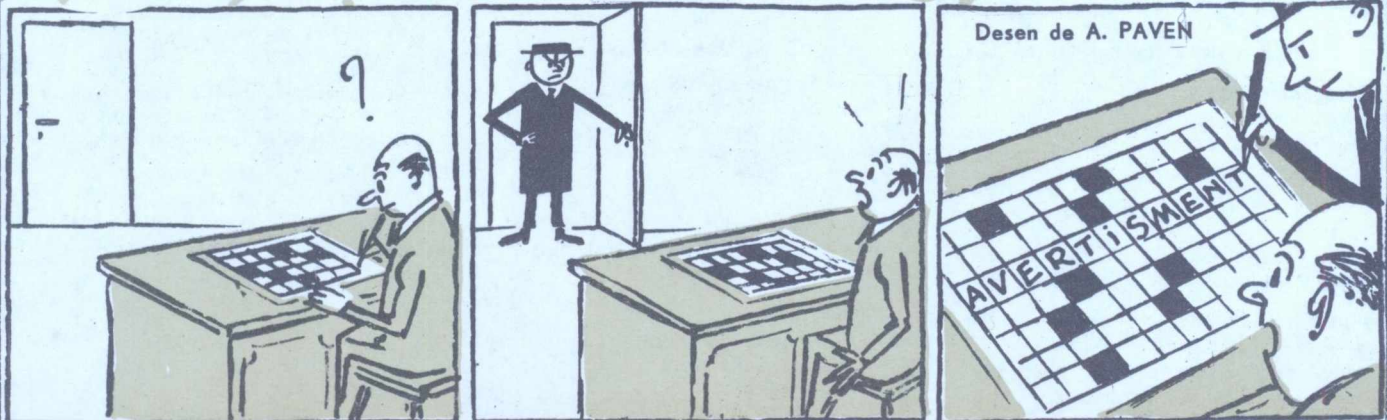
Dacă ai treabă la Alba Iulia (cum am avut eu) să te duci neapărat la teatru cînd vreo trupă venită în turneu va juca în sala de cinema a Casei raionale de cultură și vei vedea ceva rar.

În timp ce pe scenă actorii se zburciuie, spectatorii se plimbă prin sală ca pe bulevard, fiindcă li se permite intrarea și după ce au trecut de la carea cortinei, o puzderie de copii sub 7 ani, admiși în sală contrar dispozițiilor în vigoare, se zbenguie printre scaune ca în parc, dintr-o parte și dintr-o altă, iar unii spectatori aruncă semințe de boștan și de floarea-soarelui, aruncînd cojile pe jos.

Dar dacă acest spectacol al administrației Casei de cultură nu te va încînta, la sesizarea în acest sens ce vei adresa sfatului popular al orașului vei primi un răspuns nesatisfăcător, să nu te resemnezi, dă-te la Urzico. Sesizează și sfatul raional, sesizează și sfatul regional, și să vezi ce repede și

9

Peripetțiile lui Nae Șămălie

Desen de A. PAVEN

gă Urzico

mos se va rezolva problema sălii de cinema de teatru din Alba Iulia.
Repede ca la cinema și frumos ca la teatru!

Gavril Ungureanu
str. Paul Greceanu 26 A
București

URZICUȚO,

În parcul din piața Sarmisegetuza din mișoara există iarbă, flori și pomi, cum și normal să fie într-un parc. Mai există trei tăblițe, cu inscripția „Nu călcați iarbă, nu rupeți florile!” Normal și asta. Iar că aceste tăblițe, în loc să fie așezate acolo unde trebuie și cum trebuie, sînt așezate direct pe pomi, într-un rondou unde joacă mai mult copiii și nu sînt flori. În urmărire sînt niște tăblițe indicatoare, care indică... pomii drept flori sau iarbă mai ales dau indicații asupra lipsei de atenție a celor răspunzători de îngrijirea parcului.

Nu s-ar putea scrie, dragă Urzico, pentru că în cauză, o nouă tăbliță, cu indicația specială: „Nu rupeți florile, că se usucă... pomii!”... dacă bați cuie în ei?

L. Dunajecz
str. Chopin nr. 10
Timișoara

DRAGĂ URZICUȚO,

Mare lucru e în sport... ambiția!
În comuna Rodna (raionul Năsăud) există o asociație sportivă „Someșul”, care însă din cauza unor diverse ambiții — nu este activă.

Din ambiția tovarășului președinte Dorin Ion, clubul de șah și de tenis a fost reformat în sală de dans, terenul de fotbal a fost transformat în obor de vite, iar din ambiția tovarășului Haralambie

Manoliu, directorul școlii elementare, a fost desființat terenul de volei care se afla în curtea școlii.

Mai aveau ambițiile lor: tovarășul inginer Florian, directorul Combinatului minier, și tovarășul V. Anghel, directorul I.F.E.T.-ului care nu dădeau nici un concurs asociației sportive teritoriale „Someșul”, fiindcă voiau pentru salariiții dumnealor asociații sportive separate.

Pînă la urmă, dintre cei patru ambițioși au triumfat trei. Consiliul U.C.F.S. al raionului Năsăud a consimțit să se constituie în comuna Rodna... trei colective sportive: unul la I.F.E.T., altul la Combinatul minier și altul la școală.

Să sperăm că aceste trei noi colective nu au fost create pentru a se împărți în trei... inactivitatea fostei asociații și că în viitor activitatea din Rodna o să fie... rodnică.

Al. Momete
Str. Libertății 22, Cluj

DRAGĂ URZICO,

Am descoperit la un atelier fotografic din București un lucrător care e bun de... fotografiat.

Am intrat la cooperativa „Fotografia populară”, unitatea nr. 5, din Bulevardul 6 Martie nr. 18.

— Doresc să mă fotografiez. Cît costă 3 fotografii format 4×6 cm?

— 16 lei, 6 bucăți.

— Doresc numai trei bucăți.

— Nu facem decît 6.

Am plecat. Am intrat la o altă unitate din aceeași cooperative: unitatea nr. 28 din str. Eugen Carada nr. 9.

— Vreau să mă fotografiez 4×6 cm. Cîte bucăți îmi puteți face?

— Cîte doriți: 6, sau 4, sau 3.

— Doresc 3 bucăți.

— Perfect. Poștiți la aparat. Zîmbiți, vă rog!

Și în vreme ce fotograful de la unitatea nr. 28 îmi făcea portretul, mă întrebam nedumerit de ce lucrătorul de la unitatea nr. 5 voia să-mi facă... figura.

Cîrlugea Eleodor
Str. Costache Negri nr. 34
București

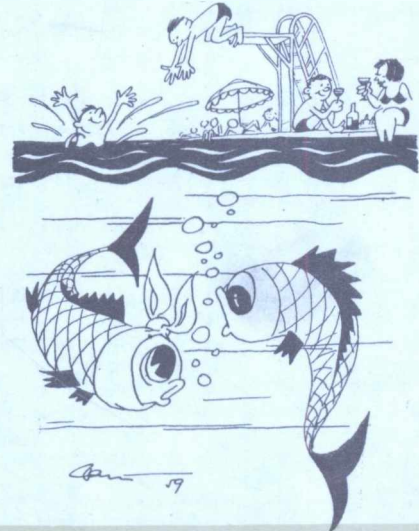
ÎNFUMURATUL.

— Sînt de neclintit de pe locul meu!
— Ei, vezi că încep să nu mai fii la locul dumatăle?

Desen de AL. CLENCIU

Unii cetățeni aruncă în apa ștrandurilor diferite resturi de mâncare și altele

— Vai de mine, ce-ai pățit?
— Am trecut prin bazinul ștrandului și mi-a căzut o cutie de conserve în cap...

Desen de T. PALL

MICRO-
FABULE

Ce mi-au declarat:

TIGRUL:

Sînt legi străvechi ce stabilizează
Întreaga junglă-i casa mea!
Dovadă: nimeni nu se miră
Că merg prin ea în pijama!

PURICELE:

Sînt doar o făptură mică,
Dar amicul tuturor:
La nevoie, la adică,
Eu sînt foarte săritor!

LENEȘUL:

Muncesc de-o vreme de mă rup:
Mă pregătesc pentru concurs!
Pe-ntreaga iarnă vreau s-ocup
Slujba de urs!

PAPAGALUL:

Stăpînu-i foarte supărat
Cînd scap și eu o-njurătură,
Că nu sînt bine educat
Și zile-ntregi atunci... mă-njură!

G. ROȘIANU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Prezentarea grafică:
STIX CIUVEȚESCU

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA SCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

REDACTOR: I. AVIAN

Supliment de satiră și umor. În acest număr e prezentă numai satira, deoarece umorul e plecat în concediu de naștere (e posibil să nască 3-4 bancuri bune). Întrucât autorul s-a înapoiat recent de la Călimănești unde a urmat un tratament, poantele din această pagină nu suferă de hiperaciditate. Rugăm copiii sub trei ani să nu citească „Claxonul” pentru ca cel puțin ei să nu-și strice părerea despre literatura de umor. Se aduce la cunoștința celor interesați că de la 15 august plec la Sinaia, unde nu voi scrie nimic deoarece voi sta la Casa de creație a scriitorilor.

PENTRU CEI CE PLEACĂ ÎN CONCEDIU

Faceți cura de ape minerale la domiciliu. Restaurantul „Govora” vine pentru acasă vinuri naturale, în sticle originale de „Borsec”, „Bihorțeni” și „Covasna”.

Tratamente complete de 21 de litri... asta, de 21 de zile.

Rumatici! Plecați la Techirghiol. Namolul e cel mai bun

o Reclame de pe litoral o

Vilegiaturisti! Aproximativ-vă din vreme. Oua, țigări, fructe, carne fara oase gasiti la „Alimentara”.

Coji de oua, mucuri de țigări, coji de fructe și oase fără carne, gasiti pe plajă.

Parcele pe sortimente, la orice oră.

★
Restaurantul „Lacto” a deschis o sucursală anume pentru cei atinși de insolatie. La insolațiile

tratament pentru articulații. Asta nu înseamnă că după zece băi de namol ai dreptul să articulezi: „Mimi, te iubesc”, „Lili, hai la plajă” și „Fifi, te ador”

★
Bărbați căsătoriți! Când vă aflați la mare, fiți oameni serioși. Gîndiți-vă că stațiunea se numește Eforie, nu Euforie...

de gradul I servim următorul meniu fix: lapte bătut, iaurt și lapte acidofil, pentru micul dejun servit pe spate.

Pentru insolație de gradul II se servește pe piept următorul meniu: smîntînă, untură de porc, felii de roșii, lapte dulce. Se stă la soare pînă ce pieptul începe să fiarbă în suc propriu.

Pentru insolație de gradul III se servește masă sanatorială.

Petreceți o seară de neuit în apartamentul meu, peste drum de GRĂDINA-RESTAURANT „PARADIS”

Muzică, antren, bogat sortiment de migrene. Sîmbătă seara găsiți locuri la orice oră, fiindcă eu dorm la mama, care locuiește vizavi de un teren viran.

Formația muzicală compusă din cinci saxofoane, trei trompete, patru baterii și două timpane (ale mele) execută ultimele șlagăre, precum și pe cei care locuiesc în blocurile din jur...

Orchestra pînă la 4 dimineața, după aceea tramvaie.

Servim tot felul de băuturi: Valeriană, Pasiflora, Sedonal, vinuri tonice din cele mai renumite farmacii de regiune, precum și „Adio mamă” că eu nu mai rezist.

Orchestra interpretează cele mai noi melodii. Solo voce, eu: „A rivederci, Moș Ene”, „Ceau-Ceaoaleu!”, „Cine n-a dormit măcar o dată”, „Noapți cu tună-n București”, „Miga serenadă, dar se-aude pînă-n stradă” și „Sieben mai iau pe noapte luminal”...

CONCURS

„Claxonul” inițiază un concurs cu tema „Cea mai fericită zi din căsnicia dumneavoastră”.

Cele mai bune răspunsuri vor fi premiate astfel:

1) Premiul I: un autoturism „Wartburg” sau un kilogram pepene verde, la alegere. Cîștigătorul, indiferent de premiul pentru care va opta, trebuie să posede carnet de conducere.

2) Premiul II: un abonament pe 110 ani la revista *Urzica*, abonament pe care cîștigătorul îl va achita odată cu trimiterea răspunsului.

3) Premiul III: 40 000 lei, pe care cîștigătorul e rugat să ni-l expedieze imediat ca să putem cumpăra premiul I.

4) Trei mențiuni a câte 500 lei pe care le-am cîștigat eu, întrucît am răspunsurile gata, iar comisia e formată din mine.

★
Concursul nostru s-a bucurat de un asemenea răsădit încît chiar înainte de publicarea lui am și primit 15 000 de răspunsuri. Iată cîteva dintre ele, primite de la cîteva soți, din fericire puțini, dar care merită să fie satirizați:

EU: Care a fost cea mai fericită zi din căsnicia dumneavoastră?
EL: Lasă-te de bancuri!...

★
EU: Care a fost cea mai fericită zi din căsnicia dv.?
EL: Din prima, a doua sau a treia căsătorie?

★
EL: Pentru mine cea mai fericită zi a fost în ziua aceea la sfatul popular, cînd amîndoi am spus „Da”. De atunci cînd eu spun „Da” — spune ea „Nu”, cînd spun eu „Nu” — spune ea „Da”, și cînd spunem amîndoi „Da”, înseamnă că vorbim în somn.

DIVERSE

● Faceți cura de ape termale bînd borviz și sifon la unele centre de „Răcoritoare”.

● Numai cu 30 de bani puteți face una baie de aburi și masaj general. Folosiți cu încredere vagoanele I.T.B.-ului cu ferestrele ermetice închise.

SPECTACOLELE CAPITALEI

Acum, la sfîrșitul stagiunii teatrale, ne-am adresat cîtorva spectatori, cu rugămîntea de a ne comunica impresii și observații în legătură cu spectacolele vizionate. Iată cîteva din răspunsurile primite:

„Mi-a plăcut în mod deosebit «Bărbierul din Sevilla» fiindcă m-a servit aproape trei ore și nu mi-a pretins bacșiș.”

ION SPINU
client „Higiena”

„Mi-a plăcut «Vițelușul tărcat», dar mi-ar fi plăcut mai mult dacă l-ar fi servit sub formă de antricoate”.

ILIE PATRAFIR
responsabil „Bufet”

„Mi-au plăcut «Rețeta fericirii» a lui Baranga și Rețeta medicală a lui Hortolomei că m-a scăpat de boala de inimă”.

DUMITRU PANAIT
Spitalul Unificat

„M-a entuziasmat «Nud cu vioară», chit că putea să mai bage un nud și să scoată vioara.”

GIGI 6 MARTIE
colț cu Bălcescu

„Noi am fost la circ la «Nota 10 la trapez», spectacol cu textele scrise de I. Avian și Fred Firea. Cel mai mult ne-a plăcut cămila.”

Un grup de prieteni
umorști

„Cel mai mult mi-a plăcut «Suro-rile Boga», fiindcă în ziua aceea a intervenit o schimbare și s-a jucat «Titanic Vals».

TUDOR MUȘATESCU

„Mi-a plăcut «Văduva veselă» deși în cele trei stagioni văduva s-ar fi putut recăsători, că nu-i urită și face încasări frumoase”.

NATALIA PUȘCĂ
fostă pețitoare

CALENDARUL LUNII

Luna iulie se mai numește și luna lui Cuptor, așa că, făcînd rost și de o butelie de aragaz pe care s-o atașați direct la calendar pe luna iulie, vă puteți coace piine la Cuptor, timp de treizeci de zile.

În această lună sînt zilele cele mai călduroase ale anului. Temperatura în continuă creștere; minimele coboară între 24 și 36 (numai nevastă-mea care a împlinit ieri 37 de ani a coborît minima la 23). Maximele urcă între 32 și 40 de grade, cu excepția prietenului meu Tânase, a cărui maximă a urcat ieri la 42 de grade, întrucît era de prune...

În luna iulie, soarele vă încălzi puternic. Nu va fi soare cu dinți întrucît soarele lucrîndu-și dantura la o anumită unitate „Dentara” a rămas fără dinți...

POSTA REDACȚIEI

VASILE B. LOCO. Nu, oul n-a fost descoperit de Magellan, ci de Cristofor Columb.

Magellan a descoperit omleta, ceea ce e cu totul altceva.

★
MARIANA. Confunzi. Maria Antoaneta n-a avut niciodată magazin de mărunișuri pe Lipsani. O confunzi cu Maria Anton, colț cu Smîrdan.

Într-adevăr, Maria Antoaneta a fost o regină ușuratică. De cum vedea un bărbat frumos, își pierdea capul după el. Ultima orară și l-a pierdut odată și bine...

★
FOR. MI-DABIL! Am primit schița dumitale satirică, intitulată „Crimă sau sinucidere” și iată răspunsul: crimă — dacă se publică. sinucidere — dacă mai trimiți.

INTERVIUL NOSTRU

EU: Tovarășe contabil-șef, ce măsuri ați luat pentru realizarea de economii la convorbirile telefonice din instituția dv?

EL: Am hotărît ca „allo” să se pronunțe cu un singur „l”.

RECLAME

Vara e în toi. Curățați-vă hainele!
Autocisternele I.S.B.-ului vă curăță și vă spală hainele în numai 3 minute, dacă sînteți surprinși pe trotuare cînd șoferul este bine dispus.

După orele 11 seara, executăm rapid și pe neașteptate dușuri gratuite la bordură...

Amatorii se vor adresa în scris I.S.B.-ului, plicurile purtînd mențiunea: „Ce e val ca valul trece, da-i plăcut că-i jetul rece”

ULTIMA ORĂ ȘI UN SFERT

ÎN ATENȚIA CITITORILOR:

DACĂ NU VĂ PLACE „CLAXONUL”, N-AVEȚI DECÎT SĂ CITIȚI RESTUL URZICIL POATE AȘA O SĂ VĂ ÎNVĂȚAȚI MINTE.